ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV. V Ljubljani, 22. malega serpana, 1892. **List 30.**

K pristopu v svetišče Gospodovo.

(Novomašnikom in drugim v spomin.)

„Haec dies, quam fecit Dominus!“ To je dan, ki ga je Gospod naredil! more zapeti iz dna serca novomašnik v najlepši in najsrečniši dan svojega življenja, v dan, ko stopi pred oltar in daruje pervikrat Vsegamogočnemu presveto daritev, ktero je daroval Odrešenik sveta, Bog in človek Jezus Kristus na Kalvariji za grehe vesoljnega sveta. „Qui bonus est et in aeternum misericordia Ejus,“ ker On, Gospod nebeških trum, je dober in večno Njegovo usmiljenje. Res, zares je dokaz njegove posebne milosti, da si povzdigne za Svojega namestnika, srednika med Bogom in ljudmi umerljivega človeka, ki si sam ne vé pomagati in brez Njegove milosti ne more ne le nič dobrega storiti, temveč tudi nič dobrega skleniti. „Introibo ad altare Dei, ad Deum, qui laetificat juventutem meam“ „Stopil bom pred oltar Gospodov, pred Boga, ki mojo mladost razveseljuje. Res, razveseljuje Vsegamogočni svojega izvoljenega služabnika s tako veliko in čisto radostjo, kakoršne si ne more misliti noben človek; ker po natanki skušnji in skerbnem pripravljanju, s pokladanjem škofovih rok, z maziljenjem s sv. krizmo in po sv. Duhu poklican je izmed tisoč ljudi, da stopi v svetišče Gospodovo, da namesto Gospoda grehe odpušča ali zaderžuje. Spremljal bode svojega bližnjega od zibeli pa do groba; bode mu luč, vodnik in spremljevavec po tako nevarni poti po zemeljski solzni dolini in še potem, če so že popolnoma odmerli za ta svet ter stopili pred večnega Sodnika, še potem jim bo prosil usmiljenje v nebesih, ter daroval za-nje presv. daritev. Srečni in resnično zavida vredni so tedaj tisti, ki se voljno in natančno ravnajo po Zveličarjevih besedah, naukih in opominih! Mir duha, zadovoljnost serca in veselo upanje dosežejo že tu na zemlji: svoj dan pa, v večnosti, so nebesa njih dedščina in Bog sam je njih plačilo. — „Lauda Sion Salvatorem, lauda Ducem et Pastorem, in hymnis et canticis.“ Hvali, Sion, Odrešenika, svojega voditelja, svojega Pastirja, v zahvalnih slavospevih! bode duhoven klical sebi izročenim vernikom, da jih zbudi ter pripravi k češčenju Njega, ki je v ponižni podobi kruha na oltarji pričujoč po besedah, ktere govori mašnik pri sveti daritvi: „To je moje telo.“ O kolika skrivnost, ktera se zgodi po mašnikovih besedah! Kdo si more misliti njegovo velikost, kdo umeti skrivnost, ktero nebeški duhovi z molitvijo častè in obdajajo! Pripogni glavo, verna občina, poklekni in moli skrivnost s ponižnostjo! — Spoštuj pa tudi tiste, po kterih Bog sam zveršuje največji čudež, spoštuj Njegovega izvoljenega služabnika, Njegovega duhovna: kajti, ako njega spoštuješ, spoštuješ tudi sebe. Za tvoj blagor deluje, za tvoj blagor moli: velike in težke so njegove dolžnosti, velika njegova odgovornost pred Bogom: sveta je pa tudi tvoja dolžnost, da mašnika spoštuješ, da poslušaš in spolnuješ njegove nauke in opomine. Jako težavna je pot njegovega stanú: vedna pot darežljivosti in zatajevanja: pelje po nebeških rožicah, pa tudi po bodečem ternju. Skušaj tedaj, verna občina, skušaj prosim te, v svoj lastni časni in večni blagor, mašniku to pot kolikor moč olajšati in olepšati ter posipaj tudi ti cvetice na pot njegovega življenja! Karkoli mu dobrega storiš, pomoč, ktero mu skazuješ, molitev, ktero pošiljaš za njega ljubemu Bogu — vse to bo ostalo zapisano v knjigi življenja, postalo bo tvoj zaklad, od kterega boš zajemal dobrote, časne in večne! Ako pa se daš zapeljati, da duhovna smešiš, zaničuješ

sramotiš in psuješ, kakor marsikteri dandanes, potem se boj prav hudih šib od Njega, kteri je zaterdil, da Njega samega zaničuje, kdor duhovne zaničuje.

Predno končam te verstice, ktere sem z veseljem in navdušenostjo zapisal, hočem se še enkrat ozreti k ljubemu Bogu, daritelju vseh dobrot ter z vso ponižnostjo zaklicati: „O Gospod, dodeli Svojim služabnikom, ktere si voditelje človeštva in varhe Svojega svetišča postavil, Svoj sveti blagoslov in milost, da bodo kolikor mogoče dobro spolnovali svoje svete, pa tudi težavne dolžnosti: in ako svojo nalogo — v Tvojo čast in hvalo — srečno so rešili in si jih poklical v večnost: potem, dodeli jim, o Gospod, obljubljeno nebeško dedščino, sprejmi jih v občestvo svetnikov in daj jim v plačilo veselje večnega, nebeškega Jeruzalema!

Janez Repič.

Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete

na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal **Anton Lesjak**, dobrovski kapelan.

(Konec.)

17. Večkrat so se verniki kakor v svojih boleznih tako tudi v nesrečah pri živini zatekli za pomoč k Materi Božji na Dobrovi. Leta 1762 sta prišla na Dobrovo med šmarnimi mašami Jurij Bizjak in njegova žena iz Doba se zahvalit M. B. za pomoč. Prešnjo jesen je razsajala živinska kuga. Omenjenima zakonskima je poginilo kar zaporedoma že sedem živinčet. Tudi zadnje še ostalo živinče pade na tla, z vsimi znamenji gotovega bližnjega pogina! V tej britkosti se spomnita na dobrovsko Mater Božjo. K njej zdihujeta za pomoč z obljubo zahvale, ako jima sprosi vsaj ohranjenje še edine živali. Kar precej je žival vstala, ozdravela in bila ohranjena.

18. Jera Merlak iz verhniške fare je imela hude bolečine v ušesih. Vsled tega je skoro popolno oglušila. V tej nesreči se zateče zaupljivo za pomoč k Materi Božji na Dobrovo. Zadobila je zopet popolen sluh in zdravje. To je bilo leta 1771.

19. Dne 3. sept. 1775 je prišel na božjo pot Boštjan Potokar iz Dola pod Ljubljano. Sam pravi: „Moj 7-letni sinček je imel skozi štiri tedne v nogah tako hude bolečine, da je vsakdo rekel, da bode popolnoma ob noge. Naredil sem obljubo Materi Božji na Dobrovi, in v treh dneh je bil otrok popolnoma zdrav. Obljubo pa sem prišel z veliko hvaležnostjo do mogočne Pomočnice danes izpolnit.“

20. Dne 30. avgusta l. 1891, v praznik angeljev varhov, je bil med darovanjem za cerkev na oltar položen dar, zavit v mali papirček. Papirček pa je imel napisane te-le besede: „Bila sem pred dvema letoma na tej božji poti in sem se k Mariji zatekla v britkostih in težavah. Obljubila sem njej, da ji hočem, če me usliši, napraviti skromno podobico v zahvalo. Bila sem uslišana. Ker pa v tej cerkvi nisem nikjer videla tacih podob, zato ji darujem te borne denarce, katere sem bila za podobo namenila v hvaležen spomin. Bodi češčena Marija!“

M. A. iz Ljubljane.

Upam da mi dotična oseba ne bo zamerila, da sem tu objavil njene verstice. Saj je tudi ona gotovo iz tega namena jih napisala, da bi s tem počastila Marijo. Opom. pis.

21. Dne 8. septembra 1891 pride po litanijah v zakristijo postaven, civilno oblečen mož. Ko ga poprašam, kaj da želi, mi jame z ginjenim sercem pripovedovati, da mu je dobrovska Mati Božja izprosila veliko milost. „Jaz sem J. J. iz Ljubljane (imena ne zapišemo, ker nismo za dovoljenje prosili). Moj mali, še le kaka dva mesca stari sinček Ivanček je bil lansko leto meseca julija tako hudo bolan, da mu ni mogel nikdo več pomagati. Bilo je dete toliko slabo, da smo mislili, vsak trenutek mora skleniti. To svojo veliko britkost potožim g. A. K., ki nas je obiskal. „Pri ljudeh je ni več pomoči, obljubite dete kam na božjo pot,“ mi dé gospod. Kar se zmislim v tem trenutku na Mater Božjo na Dobrovi. Zaobljubim se, da hočem iti tje na božjo pot in se ji hvaležnega skazati, ako mi mila Mati nebeška v tej britkosti na pomoč pride. In glej, kmalo je detetu odleglo in je v kratkem popolno ozdravelo. Bodi češena, blažena Devica Marija!“

Tako smo tedaj našteli le nekatere tu zadobljene milosti, ki so dobile tudi čuten izraz. A če bi jih našteli še toliko in bi bila cerkvena stena vsa pokrita z zahvalnimi spominki, bi se vendar vse to najmanje ne dalo primerjati z onimi milostmi, katere so prejeli božjepotniki na svoji duši in ki so toraj znane ostale le njim samim pa vsegavednemu Bogu ter pribežališču skesanih grešnikov — Mariji. —

Sklep.

S tem sem Ti, ljubi romar in častivec Marijin, podal precej natančno sliko te stare in slavne božje poti. Če Ti je bil priljubljen in drag ta kraj že dosedaj, se Ti bode zdel, tega sem prepričan, poslej še mnogo častitljivši. V duhu se bodeš pridružil onim nepreglednim trumam božjepotnikov v daljni preteklosti, padel na kolena pred Marijin oltar ter razkril nebeški Kraljici poglavitne zadeve svojega serca, saj je Ona — „Vir milosti.“

Nekatere pesmice, ki se pri slovesnih (petih) litanijah Matere Božje navadno pojó.

I.

Usmiljena Mati, usmili se nas!
Mi smo k Tebi prišli,
Milo glej na nas.
Marija dobrovska,
Prosi za nas Boga,
Da bi naše prošnje bile uslišane!

II

Marija, k Tebi uboge reve,
Mi zapuščeni vpijemo;
Objokani otroci Éve
V dolini solz zdihujemo.

III.

O Marija, svitla zvezda,
Lepši kakor solnce si;
Vsa si lepa, vsa si krasna,
Prosi za nas Boga!

IV.

O Marija, čista D'vica,
Bodi naša pomočnica;
Prosi za nas Ti Boga,
Da nam svojo milost da!

V.

Marija, Marija,
Le Ti pomagaj nam!
Kadar bomo v hudi sili,
K Tebi Mat' se obernili.
Marija, Marija,
Le Ti pomagaj nam!

VI.

Zapojmo na glas
Mariji vsak čas:
Marija Devica,
Nebeška Kraljica,
O prosi za nas!

VII.

Bodi pozdravljena,
Marija dobrovska!
Prosi Marija
V nebesih za nas!

N. V. B.
M. P. T. J. Č. M. D.*)

*) Na veke bodi moljena presveta Trojica in češčena Marija Devica! —

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

VIII Značaj.

Značaj je, kakor mislim, odsev duše na telesni vunanjosti. Človekov značaj spoznamo namreč po mišljenju in hotenju, kakor se nam kaže v govorjenju, delovanju, obnašanju, v čednostih ali napakah.

Omenili smo že, da je bil rajni Skubic plemenitega značaja. Kdor ga je natančnejše poznal, je opazoval na njem neko posebno somerjenost in urejenost raznih lepih lastnosti, s kterimi se je nehoté vsakemu prikupil. Na njem ni bilo nič prisiljenega, nič iskanega. V vsem obnašanju se je zercalilo le njegovo blago sercé. In to serce je bilo odkrito, pobožno, vdano Bogu, prijateljem in svojim faranom. V vseh svojih opravilih je bil točen, natančen, poterpežljiv in silno vesten. Tu pa tam je bil nekoliko zbadljiv, a vsigdar iz najboljšega namena. Pozabil pa nikdar ni pristaviti potem tudi kakšne prijazne besede.

Dičila ga je dalje izredna gostoljubnost. Z veseljem sprejemalo se je sila veliko gostov, duhovskih in neduhovskih v Skubčevi hiši. Radi so k njemu zahajali dekanijski duhovni, ker so ga v resnici ljubili in spoštovali. V raznih zadevah so pri njem duhovni in neduhovni soveta iskali, in ga navadno tudi našli. V prepornih stvareh so radovoljno pripoznávali njegovo veljavo, ker je vsikdar modro in previdno postopal.

Reveži so imeli v njem usmiljenega pomočnika, žalostni sočutnega tolažnika in modrega svetovalca, vsi farmani pa dobrega očeta. Usmiljenje njegovo do ubožcev kaže naj lepše njegova zadnja volja ali testament,*) v kterem je postavil za glavnega dediča farno cerkev sv. Štefana v Ribnici in reveže te fare po enakem delu. Še pri življenju pa se je bil spomnil farne cerkve na Polici s 100 gld., in revežev te fare s 30 gld. Kadar so se pobirali po ukazu duhovskih ali svetnih oblasti mili darovi za pogorelce, stradajoče in druge betežnike, ali v druge dobre namene, bodisi doma ali tudi po drugih deželah našega cesarstva in v cerkvene namene tudi izven mej cesar-

*) Naj pristavim na tem mestu glavno vsebino zadnje volje rajnega g. Skubica z dne 27. sept. 1887, ker priča o njegovem plemenitem sercu. Po vsebini veljá lahko ta testament za zgled, kako naj duhoven razdeli po smerti v smislu cerkvenih določil svoje premoženje.

a) Glavnega dediča imenujem farno cerkev sv. Štefana, papeža in mučenca, in reveže ribniške fare po enakem delu. Pristavim pa, da sme cerkveno predstojništvo volilo takoj porabiti za potrebne cerkvene reči, in da denar za reveže oskerbljuje in razdeljuje letne obresti vsakokratni Ribniški župnik popolnoma neodvisno.

b) Revežem domače fare naj se precej po smerti razdeli 40 gld., prav tako slabejša obleka med ubožce v Ribnici.

c) »Duhovskemu podpornemu društvu,« »Msr. Jeranovi študentovski kuhinji.« (Dozdaj nam ni došlo v roke nič. Vr.) »Marijanišču« in »cerkvi presv. Serca Jezusovega,« vsem v Ljubljani, volim po 50, torej skupaj 200 gld.

d) Za »večno sv. mašo« volim 150 gld., 50 gld. pa za »ročne sv. maše,« kteri denar naj se izroči precej po smerti gg. kapelanoma. Ravno tema naj se izroči precej po smerti prejeti denar za »ročne« maše, kar jih še ni opravljenih.

e) Slovenske knjige naj vzame moja žlahta; druge pa naj se izroče g. semeniškemu vodji, da jih razdeli med gg. bogoslovce, posebno IV. leta.

f) Poslom naj se plača celoletni zaslužek, kolikor ga niso že vzeli (to se razvidi iz zapisnika), in vsakemu še po verhu 10 gld.

g) Razna volila naj bližjim sorodnikom.

h) Oskerbi naj se mi stanu primeren pogreb in postavi spomenik na grob.

i) Izveršitelj zadnje volje naj je pervi gosp. duhovni pomočnik, kteremu volim za trud 50 gld.

Vsa zapuščina je znašala krog 6000 gld. Od teh utegne glavnima dedičema ostati nekako polovica.

stva, n. pr. za sv. Očeta, za varhe božjega groba itd., so bile dotične zbirke v Ribnici vsigdar primeroma visoke. „Največ dobimo zmiraj od ribniškega dekana," je rekel pri neki priliki načelnik politične okrajne oblasti. Takim zbirkam je prideval g. Skubic redovito iz svojega zdatne zneske.

V vsem svojem vedenju je bil skromen in ponižen. Prikupljivo se je vedel do visokih in nizkih, do bogatinov in revežev. Za vsakega je imel prijazno besedo. V hiši njegovi, sicer prav dostojno vrejeni, nisi opazil posvetnega lišpa; vse je bilo bolj priprosto, vendar stopnji rajnega primerno. Ljubil je ono pravo, vsem tako drago „srednjo pot," ki vabi visoke in ne odtujuje nizkih. Domače družinske zadeve je imel popolnoma v redu, dasi ne brez težav, skerbi in potrebne poterpežljivosti.

V vradnih poslih je bil dekan Skubic jako natančen, vesten in točen. Od njega so dobivale vradnije razna poročila in odgovore vselej o pravem času. Farno in dekanijsko pisarno njegovo so našli po smerti, dasi ga je nepričakovano hitro doletela, v naj lepšem redu. Cerkveno in farno premoženje je bilo natančno zabeleženo, vsaki podružnici odkazana primerna njej lastna vsota, ki se je z računi popolnoma vjemala.

Občevanje njegovo z vradnijami in njih načelniki je bilo vseskozi prijazno, z nekterimi tudi prijateljsko. Vradniki, naj bolj pa seveda duhovske oblasti, so ga tudi v tem obziru visoko čislali. Večkrat se je kakšna zadeva vsled ustnega posredovanja ali po zasebnih pismih gosp. dekana v prid faranom brez kakšnih stroškov vravnala.

Bil je tudi dokaj gibčen v peresu v nemškem in slovenskem jeziku. Slovenščine se je bil sam priučil, ker se je za njegovega šolanja niso učili po šolah. Razun službenih sestavkov do raznih vradov poslal je od časa do časa kak dopis v „Zgodnjo Danico" ali pa v „Slovenca." Iz vseh veje trezno, modro, pa praktično rodoljubno mišljenje.

Izmed nemških časnikov čital je skozi ves čas, kar sem ga jaz poznal, „Vaterland." Podpiral je vse dobre slovenske časnike in družbe. Bil je zaslužen poverjenik „Matice Slovenske" in „Družbe sv. Mohorja." Za dobro stvar se je jako hitro vnel. O napredku raznih rodoljubnih naprav po Ljubljani in drugod je hotel biti vedno, kolikor mogoče, natančno podučen. V zadnjih letih je večkrat povpraševal pismeno, ali če sem došel v Ribnico, ustmeno, o stanju raznih katoliških naprav po Ljubljani. Kako so se ribniški gospodje za časa Skubčevega zavzemali za „Slovenca," pričaj to, da so imeli vsi štirje gospodje ob vseh časih naročen vsak svoj odtis „Slovenca," dasi so bivali pod eno streho in jedli vsi pri eni mizi.

Zanimal se je pa tudi za gmotne koristi svojega naroda. Sam vzgleden gospodar je bil pospeševatelj „c. kr. kmetijske družbe" za Kranjsko in načelnik ribniške podružnice ter podpredsednik ribniške posojilnice, ktere ustanoviteljem se mora prištevati.

Načelnik je bil tudi podružnici sv. „Cirila in Metoda" ter „krajnemu šolskemu sovetu." Bil je poseben prijatelj „duhovskega podpornega društva," dobrotnik „katoliškega tiskovnega društva" in eden naj starejših udov „katoliške družbe." Sploh, zanimal se je za vsa dobra društva in za vse katoliško-narodne naprave v eželi.

Prav je govoril torej g. dr. Jožef Lesar, ob zlati maši na rajnega obračajoč besede pesnikove:

„Daritev bilo Ti življenje celo:
— — — — — — — — — — — —
Gospodu žertva — vsako dobro delo.
— — — — — — — — — — — —
Iz bratov sreče Tebi sreča klije,
Veselje ljudsko Tebi v oku sije
In tuja solza Ti meči serce!"

Po vsem tem nam je umevno da je rajnega vse spoštovalo in ljubilo. Ljubil ga je gotovo tudi Bog; to kažejo dela, ktera je izveršil z njegovo milostjo. Ljubili so ga predstojniki, prijatelji in znanci, posebno pa ribniški farani.

Tudi oni, s katerimi je moral govoriti kdaj resno besedo, mu niso ostrosti ali zbadljivosti nikdar očitali, ker so vedeli, da jim hoče tudi z ostrostjo le dobro. Neka mala stranka teržanov se mu je bila sicer v zadnjih letih nekoliko odtujila, a sodimo da ne toliko njegovi osebi, kot marveč nazorom, ktere — in to je še bolj žalostno — je zastopal. Upamo, da se bode ono nasprotstvo v kratkem zopet popolnoma vravnalo in da bodo vsi Ribničani kakor vedno s svojimi duhovnimi pastirji enega duha in enega serca.

Naj pristavim na tem mestu, po dobrem prijatelju rajnega izročeno mi čertico, ki kaže, kakšno spoštovanje in veljavo je vžival rajni pri priprostem narodu in pri vradnikih.

V nemirnem letu 1848 je služboval kot duhovni pomočnik v Kočevju, kjer je bil sedež deželne okrajne gosposke. Nekteri vradniki so se bali, — ali opravičeno ali neopravičeno — ne vemo — izgredov in silovitosti. V tej stiski se zatečejo pod varstvo — kapelana Skubica, ki je bil ljudem zelo priljubljen, češ: „Kajne gosp. Martin, pri nas se ni bati izgredov proti vradnikom! Vaša vplivna beseda bode nemirne duhove pomirila. Le Vi v tem smislu govorite in množica Vas bode ubogala." Gotovo lepo spričevalo za pokojnika!

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. P. Angelik Hribar, ki je letos 31. marca dosegel 25letnico svojega mašništva, zložil je v spomin svoje 25letnice lepo latinsko mašo na čast sv. Jožefu, svojemu kerstnemu patronu. Naslov se glasi: Missa in honorem S. Joseph ad IV. voces inaequales cum organo, auctore P. Angelico Hribar, Ord. S. Francisci in memoriam jubilaei XXV annorum Sacerdotii. Pret. 50 cer. Sumptibus et Litteris Rudolphi Milic. — P. Angelik, ki je cerkveno glasbeno literaturo že zelo obogatil, postavil si je s to mašo prav lep spomin. Maša je zložena v lepem, cerkvenem duhu; dasi najumetniša izmed vseh njegovih skladb, vendar ni težka. Izmore jo vsak zbor, ki je kolikaj vajen cerkvenega petja. Želimo, da bi se prav kmalu stalno vdomačila na naših korih. Dobiva se pri R. Milicu in v Ljubljanskem, frančiškanskem samostanu. Cena 50. kr.

Sarajevo. (Birma. Naprave v Travniku) Presvitli nadškof podal se je v začetku t. m. na pot, da po dekanijah travniški, ramski in krečevski deli zakrament sv. birme. Spremlja Nj. presvetlost tajnik g. Matija Pajić.

V Travniku je Prevzvišeni 9. t. m. delil manjši redove O tej priliki so gg. bogoslovci svojemu očetu in nadpastirju priredili slovesno besedo: Ss. Ciril in Metod, apostelina Slavenska, po naslednjem „prijegledu:“ Proslov, besiedi Ivan Šarić — Pozdrav, uglasbio Ivan pl. Zajc, pjeva zbor — Sveta braća dvije sjajne zvijezde, što razsvijetliše IX vijek, razpravlja A. Predmerski — Slovenski, jezik u bogoslužju, razlaže Niko Gjebić — Slava Cirilu i Metodu, ugl. Hruza, pjeva zbor — De civili romani pontificis principatu disserit Joan. Mitrović — Apoštolsko oružje, krasnoslovi Niko Odić — Pravovjernost svete braće, dokazuje Stjepan Oršić — Blagoslov apostola, blagoriječi Sv. Rittig — Nek se diže, ugl. Iv. Zajc, pjeva zbor. — Na koncu besede spregovoril je tudi presvitli nadškof tehtno besedo bogoslovcem in gojencem nadškofovskega semeniščа; posebej opominja prihodnje bogoslovce, naj se vedno ozirajo na Jezusa Zveličarja našega, ter si neprenehoma prizadevajo za čednost, ker ta je povzdignjena nad vsako znanje. V večer je bila razsvitljava igrališča z raznimi umetnimi ognji. O prihodu in odhodu je mladež sprejela in spremljala presvitlega nadškofa s svojo letos vstanovljeno glasbo. —

Pred deržavnim zastopstvom je letos v Travniku šest gojencev in 1 zunanji delalo zrelostno poskušnjo in vsi so razglašeni za zrele (med njimi je tudi naš Marko Tverdković pošteno opravil, ter nastopi sedaj bogoslovje, kakor sam piše. Iv. Krajnović je sedaj v Kamniku že kot frančiškan svečenik, ter nekoliko bolehen. Iv. Kujundžić pa je že drugo leto pri oo. jezuitih v Št. Andreju. Vr.) —

S katoliškim mladenškim semeniščem v Travniku je sedaj zedinjena že cela velika gimnazija. Sprejelo se bode v napravo tudi za prihodnje šolsko leto 12 ubožnih mladenčev, kteri bodo z vsim preskerbljeni. Morajo pa biti ali Bošnjaki ali pa Hercegovci, sinovi zakonskih staršev, nravni in čisto zdravi, tudi dušno dobro obdarovani. Za sprejemno poskušnjo morajo znati pravilno brati, pisati in poštevati, imeti nekaj slovniškega znanja, se vé, da tudi katekizem znati. Sprejemajo se mladenči, kteri imajo voljo posvetiti se duhovskemu stanu. Molbenica za sprejem se pošlje z napisom: Čast. ravnateljstvo dječačkoga sjemeništa u Travniku — Bosna (in to najpozneje do 10. avgusta. Več o tem ima „Vrhbosna“ št. 14.)

Premožni se sprejemajo v mladenšnico tudi za letno plačo, kakor se starši sporazumé z vodstvom, in sicer tudi čez omenjeno število; vender se taki ne sprejemajo, kteri bi že naprej bili odločeni, da si ne zvolijo duhovskega stanú. Zunanji učenci, kakoršne koli vere, ki hodijo v gimnazijo, nastanjeni po mestu, ne plačajo nič, ne šolnine in ne kake pristojbine, Kdaj bo tudi drugod takó, kakor je bilo, ko so starši zmérni davek plačevali, in ne še posebej glavnega davka od otrók v šoli?

Slavno svetišče Kraljice sv. rožnega venca v Pompejih.

Spisal J. Bilc.

(Dalje.)

Ginljivo je tudi zahvalno pismo, ktero je poslal v Nove Pompeje premilostni gospod Peter Jožef, nadškof v La Plata v južni Ameriki. V tem listu popisuje že priletni nadpastir, kako je na apostoljskem obiskovanju velike in težavne svoje škofije prišel v mesto Tarija, petdeset kilometrov oddaljeno od nadškofijskega sedeža. Tukaj je preblagi nadpastir tako nevarno in grozno zbolel, da je v malo da... bil na koncu življenja, in da sta celo zdravnika in strežniki zgubili vsako upanje, da se bo priletni nadškof ozdravil. Dva naj boljša mestna zdravnika sta se zastonj trudila, da bi rešila drago življenje. Župniki in samostanski predstojniki so pošiljali k Bogu iskrene molitve, ter preblaženo Devico pomoči prosili. Klicali so jo na pomoč pod naslovom Naše ljube Gospé Novo Pompejske, Kraljice presv. Rožnega venca. Prečastni očetje frančiškani de propaganda fide so poslali bolnemu nadškofu lepo podobo Matere Božje Pompejske, ktero je bolnik ukazal tako postaviti, da jo je imel vedno pred očmi, ter se ji je tudi goreče priporočal.

„Predobra Mati je uslišala naše prošnje,“ tako se glasi nadškofovo poročilo — „in ko smo že bili na koncu življenja, smo čutili nenadoma in skorej v trenutku, da smo iz vsake nevarnosti, vernilo se je nam popolno upanje, da bomo zadobili zdravje in da nam bo življenje ohranjeno. Od tistega trenutka se nam je zdravje polagoma vračalo, tako da smo se novembra meseca že na svoj sedež verniti zamogli. Gospoda zdravnika in sploh vsi, kteri so nam ljubeznjivo stregli, so priznali, ter z veseljem priterdili, da nam je nenavadno milost skazala presveta in brezmadežna Devica Marija, imenovana Naša ljuba Gospa Novo-Pompejska, Kraljica presv. Rožnega venca.

V dokaz temu Naš pečat in podpis. V La Plati, glavnem mestu republike Bolivije 14. apr. 1891. Peter Jožef Kajetan, nadškof. Priloženo je bilo pismu tudi spričevalo zdravnikov o bolezni in čudnem ozdravljenju, ter poročilo spovednika, kteri je premilostnemu gospodu podelil ss. zakramente umirajočih.

Naj na kratko omenimo tudi milost prečudnega ozdravljenja neozdravljive bolezni mlade redovnice, hčere presv. Serca, sestre Marije Neže Požì!

Ta nuna je bila nevarno obolela. Dva izverstna zdravnika mesta Arpina, kjer imajo te sestre samostan in dekliško vzgojišče, sta se zastonj trudila ozdraviti redovnico, ali saj polajšati britko terpljenje. Silne bolečine je revica terpela po vsem životu, vsi udje so ji bili oterpnjeni, tako da se ni skorej ganiti mogla. Vedno je morala sedeti, le z naj večim naporom, bolj nesena kot peljana od svojih sester, je bila vsako nedeljo v samoštanski kapelici na stolu sedeča pri daritvi sv. maše in pri sv. obhajilu. Zdravniki so izrekli, da je pri tej bolnici brezvspešna njih umetnost in brez koristi njih trud, ker je upanje ozdravljenja skorej popolnoma zginilo.

V takem stanju je terpela bolna redovnica grozne bolečine v Jobovi poterpežljivosti. Prišel je dan 8. maja, dan kterega častivci Pompejske Matere Božje povsod slovesno obhajajo. V Arpinu je bil v cerkvi Matere Božje postavljen in tisti dan posvečen oltar Naše ljube Gospé Pompejske. V tisti cerkvi imajo omenjene redovnice presv. Serca malo molišče, ali njim odločen kor. Semkej se je dala prenesti bolna redovnica, da bi bila pričujoča pri sv. maši, ktera se je opravljala o poldne na novo posvečenem oltarju.

Opravljale so redovnice in šolarice gorke molitve za bolno sestro. Tudi sama je pri sv. maši goreče molila ter se priporočala Pompejski rožnovenški Kraljici z besedami: „Devica Pompejska, ako mi je zdravje

v korist, sprosi mi to milost; ako mojo prošnjo zaveržeš, zadovoljna bom tudi s tem."

Pri povzdigovanji poskuša skorej nehoté poklekniti, in glej čudo: prav lahko poklekne. Klečeča ostane do konca sv. maše. Glas se ji poverne, oterpnjeni udje se oživijo: sestra Neža, ktero so pred ¾ ure po stopnicah nesti morali, gre sama po njih, brez podpore; druzega ni čutila, kot utrip serca, ktero ji je veselja, hvaležnosti, ginjenja poskakovalo. Ko so nune in šolarice, zagledale zdravo redovnico Nežo, so glasno vpile: „Čudež, Čudež; hvala Bogu, hvala presv. Devici Pompejski!" Opravile so skupno devetdnevnico v zahvalo presv. Materi, ter sprejele zopet v družbo svojo popolnoma zdravo sestro, ktera zdaj neutrudno dela pri poduku in odgoji šolske mladine. Iskreni zahvali nebeški Kraljici in natančnemu poročilu o čudnem ozdravljenju, kar je poslala v Novo-Pompeje, je priložila tudi spričevala dveh zdravnikov, ktera spričujeta, da je to ozdravljenje brez zdravil, v trenutku, in tako popolnoma, čeznaraven in čudežen dogodek (un fatto sopranaturale e miracoloso).

(Dalje nasl.)

Materi usmiljeni.

(Prosto po nemški.)

Smiljena nebeška naša Mati!
Glej, jaz revež k tebi pribežim,
Ti zamoreš mi zavetje dati;
O naj milost grešnik zadobim!

Oj nikar od mene ne oberni
Ljubeznjivih maternih oči;
Vsmiljeno mi serčni mir poverni,
Saj veš, up, tolažba si mi ti.

Kar si s Sinom rešnje bolečine
Tam na Golgati terpela kdaj,
Tvoje Serce polno je miline,
Prestol vsmiljenja vsim grešnim zdaj.

Jokajoč pred tabo, Mati mila!
Tu klečim, Te prosim za pomoč;
Kam iskati šel bom tolažila,
Če oberneš se od mene proč.

Ne, o Mati ljuba! to storiti
Ne pusti ti vsmiljeno Serce;
Moji grehi vsi so ti odkriti, —
A Ti vidiš tudi kés, solzé,

Zarad tebe le; me Bog bo vslišal
O Kraljica čez zemljó in raj!
Tvojo slavo s tem bo zopet zvišal,
Ki češčen naj bode vekomaj!

Radoslav.)*

Za postne čase.

Po latinskem: »Audi, benigne Conditor.«

Poslušaj, Stvarnik predobrotni,
Gorečih prošenj vzdih in jok;
Ki ljud skesani in sirotni,
Pošilja k tebi jih, o Bog!

Ki serc poznaš vse skrite kote,
In veš slabosti naših broj,
Odpusti nam neštete zmote
Vgonobi strasti derzni roj!

Res mnogo tebi smo grešili;
A krivde ne prikrivamo,
Zato se v svojo čast nas vsmili,
Ozdravi nas, ki hiramo!

Doleli nam, da pokorimo
Z zaderžkom, postom si telo.
Tako naj v sercu moč dobimo,
Ki zmaga nagnjenje sladnó.

Zato, Trojica, o presveta,
Edini pravi, sami Bog,
Spokorna sprejmi dela vneta
Iz rok skesanih ti otrók!

F. S.

*) Ne spominjamo se, da bi bili prejeli omenjeni: „O sv. M—ku" in „M. B." Vr.)

Razgled po svetu.

Rim. Sv. oče Leon XIII so 11. t. m. obhajali skrivni konzistorij, v kterem so naznanili več novih škofov. Potem so odšli v prestoljno dvorano in ondi sprejeli v zaslišanje naznanjene nove škofe, kar jih je bilo pričujočih v Vatikanu. Po zaslišanji so šli novi škofje v vatikansko baziliko sv. Petra molit na grob apostoljskega pervaka ter so opravili tam svojo pobožnost. Obiskali so tudi kardinala deržavnega tajnika Rampolla.

Amerikanske novice. Merriam-Park, Minn. Šolske poskušnje so bile tu končane vsredo, 23. junija. Pred drugimi so se odlikovali naši slovenski dijaki. Večina jih ostane čez počitnice v semenišču; g. M. Bilban odide na počitnice v Perham, kjer je poprej bil učitelj nekaj let, g M. Šavs pa ostane na počitnicah v Toweru.

V Jacksonu je strašen vihar poderl katoliško cerkev. Najhuje je divjal vihar v Willsu; odnašal je 200 čevljev visoko kosove od stréh, žaganice, različno hišno opravo, mnogo hiš je bilo razdjanih. Videti je bilo visoko v zraku tudi precejšno število kuretnine, rac in gosí, ktere je vertinec dervil sem ter tje. Vihar divjal je kake pol ure.

V Mankatu utonil je 18leten učitelj Emil Prosser. Nesrečnež šel se je kopat v reko Minnesoto, kjer ga je tako nesrečno kerč zgrabil, da je bil nagloma v globočini reke.

V Čikagi je tudi napravil vihar in naliv mnogo škode; 7 ljudi je zgubilo življenje in 17 jih je hudo ranjenih.

V Adelu sta dva sleparja pregovorila tukajšnega poljedelca, Petra Garner-ja, naj vzame iz hranilnice svojih 2,500 dolarjev, za ktere mu bodeta odmerila gladko in rodovitno zemljišče. Res se je dal pregovoriti; šel je po denarje in se odpeljal ž njima na deželo, kjer sta mu potepuha pobrala ves denar, ter ga tam pustila in odpeljala se hitro dalje.

Milwaukee, Wis. V zahodnjih krajih deržave Viskonsin utergal se je 15 pret. m. oblak. Silna ploha odnesla je pri mestu Boseobel štiri mostove. Reka Furtte je narasla v nekaj minutah 11 čevljev. Ob enem

so se pogreznile štiri hiše. Tudi ves železnični promet je bil ustavljen.

Jefferson. V reki Rock sta utonila dva mladenča, ko sta skušala po nekem hlodu priplavati do malega slapú. Le-tu skočita s hloda, ter se skušata v plavanju. Pervi jel je omagovati, na kar mu pride drugi na pomoč. Pervi pa se je tako oklenil svojega tovariša, da se ta naposled še sam ni mogel rešiti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mali serpan.)

a) Glavni namen:

Kerščanske družbe delodajavcev in delavcev.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Posamezni srečni brezverci naj nas nikar ne motijo, da bi si po ravno tistem potu njih sreče iskali, „kajti kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi?“ In če Gospod svoje izvoljene hudo skuša, in tudi s skrajno nadlogo, ne smé naša vera pešati, „kajti kdor hoče svoje življenje rešiti, ta ga bo zgubil, kdor pa svoje življenje zgubi, ta ga bo našel.“ Društva, ki sicer kraljestva božjega ne napadajo, si pa upajo, ali se jim pa ne zdi primerno ga javno zapisati na svojo zastavo, nekontesijonalna delavska društva dajejo malo upanja, in znamenje slabe vere je iskati v njih rešitve mesto v kraljestvu božjem in njegovi pravici.

Ne dajmo se torej premotiti, beseda Gospodova ne laže; v njegovi moči bode tudi peščica revnih delavcev vpeljala, kar je njih peščica nekdaj vstanovila. V pervih stoletjih se je kristjanom očitalo, da so njih pristaši večinoma le reveži, ki živé od dela svojih rok. Pa ti reveži so premagali svet z izgledom delavnosti in miroljublja, pravičnosti in splošne kerščanske ljubezni; pridobili so si s časom naklonjenost bogatinov in mogočnikov. Te namreč, bogatine in mogočneže, delodajavce in podjetnike je treba slednjič pridobiti, če ti začno resno delovati, bo socijalno vprašanje kmalu rešeno. Pot za pridobitev bogatinov in gospodarjev pa je izgled revežev in delavcev.

Toda po opominu Leona XIII moramo vsi, ki verujemo, sodelovati in po svoji moči pomagati, duhovni in verniki, redovniki in svetni, visoki in nizki, bogati in revni; žene in otroci so pa še najmanj tega dela oproščeni. Vsakdo naj prinese svoj kamen, če je tudi majhen, da se zopet postavi cerkev Kristusova med delavci in se vterdi s pospeševanjem kerščanskih delavskih društev in bratovščin. Socijalno vprašanje se ne dá rešiti s krepkimi besedami, in sploh tudi ne s samim poučevanjem, temuč z delanjem po tem nauku, z vstrajnim delom, s premagovanjem samega sebe namreč, ki se v svoji popolnosti dvigne do velikodušnega darovanja samega sebe.

Na Francoskem, odkoder je poguba prišla, so se že začele prave družbe delodajavcev in delavcev. Te družbe so se postavile pod zastavo Serca Jezusovega, slovesno so se v svetišču na Monmartru posvetile Sercu Jezusovemu, in prav primerno so dali vsemu temu gibanju ime socijalni križev pot Serca Jezusovega, kajti socijalna rešitev je v ljubezni, in izvir ljubezni je Serce Jezusovo.

Pravico za delavce zahtevajo ljudski prijatelji „na podlagi naturnega prava in nauka Odrešenikovega,“ kajti Odrešenik ni prišel odpravit postavo, temuč jo dopolnit. Spolnjevanje in dopolnjenje postave naturnega prava, ki vrača vsakemu svoje in zagotovi potrebno, je pa ljubezen. Novo postavo ljubezni je Odrešenik oznanil in rekel: „Karkoli hočete, da vam drugi store, to tudi vi njim storite.“ To postavo spolnjujmo in oznanujmo, naj bo čas ugoden ali neugoden, „kajti ljudstvo, je dejal neki ljudski prijatelj, se derži tega, ki mu govori, in razume vsako besedo, ki pride iz serca, ki je v zvezi s Sercem Jezusovim.“ Za to zvezo s Sercem Jezusovim molimo ta mesec, da bode vedno tesneje kristjane med seboj združevala, in zgubljene k Gospodu nazaj vodila.

b) Posebni nameni.

24. **S. Kristina.** Več bratovščin Jezusovega presv. Serca za veči gorečnost. Potrebna pomoč za poklic.

25. **S. Jakob apost.** Cerkev na Španjskem. Posvečevanje duhovnov. Mir in edinost v mnozih srenjah. Družina, ki se dervi v pogin.

26. **S. Ana.** Sv. Oče in rimske zadeve. Kerščanska odgoja otrók. Materinske družbe.

27. **S. Benon.** Cerkev na Francoskem. Sprave za očitne pohujšanja. Ubožni dečki dobrih zmožnosti. Jetniki.

28. **S. Inocencij.** Laška dežela. Mašniki in obhajanci. Stradajoče italijanske nune.

29. **S. Marta.** Dobrovoljnost za spolnovanje dolžnosti. Posli. Zamerle pobožne mladostne zveze.

30. **Ss. Abdon in Senen.** Gorečnost moških za duhovne vaje. Odvernjenje kužljive vnémarnosti za sv. vero. Najbolj zapuščeni.

31. **S. Ignacij.** Družba Jezusova. Pospešitelji verskega apostoljstva. Vse poslane in ne še uslišane prošnje. Družbeniki molitvenega apostoljstva in Jezusovega Serca bratovščine, ki so ta mesec ali bodo umerli prihodnji mesec.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Prav iskreno neki bolnik priporočen milemu Sercu Jezusovemu, Mariji vedne pomoči, sv. Jožefu, sv. Antonu in ss. 14terim pomočnikom v sili za ozdravljenje iz nevarne bolezni. (Sv. maša je tudi opravljena. Vr.) — Neka žalostna gospa serčno prosi brate in sestre naše bratovščine, da bi molili k presv. Sercu za njenega divjaškega in brezvérnega moža, da bi se spreobernil. — Šolska mladina na počitnicah, da bi ljubi Bog na priprošnjo N. lj. Gospé presv. Serca, njih angeljev varhov in patronov vse obvaroval pohujšanja in nevarnih veselic in druščin. — Bolehen gosp. duhoven in njegov sorodnik za močno pomoč. — Lepo in vgodno vreme. — Priporočate se v gorečo bratovsko molitev dve zadevi, ako bi bila Božja volja, da bi se neki zgubljen denar zopet našel, in za pomoč, svoje dolžnosti poravnati.

Zahvala.

Čast, hvala Naši ljubi Gospej presvetega Serca, in sv. Jožefu ker sta naši hudo bolni materi še zdravje izprosila. Iz Serca hva-

ležni smo — mati sami, jest, in vsi otroci veseli hvalimo Boga, ker je nam tako milostljiv in dobrotljiv. J. Koš.

Zdihljeji zahvale.

(Dalje.)

O kerstna nedolžnost, o sladka beseda! O dragi bravec, če imaš kerstno nedolžnost, bolj si srečen, kakor da bi imel celi svet v svoji oblasti! Nedolžnost je biser; ž njim si lahko kupiš nebeško kraljestvo; o ta sreča se ne dá dopovedati, to se zamore le v nedolžnem sercu občutiti. O mladina, pri sv. kerstu ti je trikrat sveti Bog v serce vlil nedolžnost, sam Stvarnik ti je v serce dal tri božje čednosti: vero, upanje, ljubezen. Zakaj pa si tako slab v veri, tako omahljiv v upanju, tako merzel v ljubezni? Zakaj tako malo skerbiš, da bi rastel v teh čednostih? Če si tako srečen, da imaš živo vero, terdno upanje in serčno ljubezen do Boga, potem bodi vesel in kliči Marijo na pomoč, naj te ona varuje strupenega greha zoper vero, upanje, ljubezen; največa nesreča je za človeka, če zgubi 3 božje čednosti. Oh, varuj se mladina, da ne oskruniš kerstne nedolžnosti z oslabljenjem vere in sploh s smertnim grehom, nedolžnost zgubljena se nikoli ne poverne. Vedi, da te bo pri sodbi vprašal Sodnik: kje imaš tisto nedolžnost, ki sem ti jo pri sv. kerstu dal? Pazi torej zdaj, dokler je še čas, da ne boš pri sodbi obmolknil.

Posebno bi priporočal mladini za zgled sv. Alojzija. Če to podobo pogledam, se nekako zavzamem. Ta angeljski mladenič naj bi v mladih sercih želje zbudil, da hrepené ohraniti kerstno nedolžnost. Kličimo: O sveti Alojzij, prosi za nas, varuj nas, nagibaj nam serca, da te posnemamo! O mladina, izročaj se vsaki dan angelju varuhu in sv. Alojziju. O kako lepo je videti mladenča klečati pred podobo Matere Božje in nedolžne roke povzdigovati k Jezusu v najsvetejšem Zakramentu. O človek, to je sreča nepopisljiva, to je radost nezapopadljiva! In še bolj je ginljivo videti take nedolžne duše pri angeljski mizi, pri prejemanju Jezusa Kristusa v najsvetejšem Zakramentu! Če že naše serce občuti tako radost pri takem pogledu, kakošno dopadljivost pa mora imeti presveto Serce Jezusovo nad resnično pobožnimi dušami! Saj nam sam kliče zmiraj iz tabernakeljna: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; Jaz bom vas poživil!«

(Konec nasl.)

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Subdijakonat in dijakonat je preteklo sredo in četertek prejelo 22 gg. bogoslovcev, vmes 1 iz reda sv. Frančiška; v saboto k prezbiteratu pride še eden, že prej dijakon, iz reda sv. Frančiška.

Zlata maša. Prečast. gospod Anton Missia, župnik v pokoji in škofijski svétnik sekovske škofije, brat našega prevzvišenega gospoda knezoškofa, bode v dan sv. Ignacija, 31. jul. t. l., v farni cerkvi „Maria-Trost“, blizo Gradca, obhajal svojo 50letnico ter zlato mašo. Rojen je bil v Ljutomeru 5. pros. 1818, posvečen 31. jul. 1842. Zakaj pa pri „Maria-Trost?“.. V neki bolezni je bil obljubo storil, ako ozdravi na priprošnjo „Marije Tolažnice“, da hoče tamkaj obhajati svojo zlato mašo, kjer je tudi župnik bil. Bog daj preblagemu gospodu srečno svojo obljubo rešiti, potem pa ljubo zdravje vživati v milosti Božji še mnogo lét!

Iz Prjedora naznanjajo, da so praznik ss. Cirila in Metoda z veliko slovesnostjo obhajali.

Izleti. Freiburg. Kako volčji na skrunjenje katoliških praznikov so novodobni prostomišljaki, je med drugim pokazala voditeljica neke zasebne šole v onem mestu. Ta ravnateljica, katolikinja, je veliki praznik ss. apostoljnov Petra in Pavla v to porabila, da je za svojo šolo „komandirala izlet po železnici, potem pa pešhod pod mili nebes v „Glatterthal.“ Ta katoliška(?) gospica je blezo s tem hotla pokazati protestanškim svojim gojenkam, k čemu da so dobri katoliški prazniki? Časnik „Freiburger Bote“ k temu pristavlja: „Le stermeti moramo, da so katoliški starši svoje otroke brez pomislika pustili na izlet!“ — Žalostne skušnje učé in poterjujejo, da tisti mladinski izleti so malo vredni ali da bolje rečemo, nič vredni, ako niso pod strogim varstvom modrih nadzornikov. To kažejo tudi tako imenovani „majnikovi izleti,“ na kterih je že marsikteri mladeneč pervikrat v življenji pijan bil. Še posebno napačni so pa taki shodi in izleti za ženstvo, če tudi že nekoliko odraslo. Kar tiče šolstvo, je naj boljši izlet od doma v šolo in iz šole nazaj na počitnice k ljubim staršem in svojcem.

Poseben izlet, o kakoršnem še ni bilo slišati, se napoveduje zdaj, namreč: „Abiturijentje slovenskih in hervatskih pripravnic priredé s sodelovanjem abiturijentinj goriškega učiteljišča dne 4. avgušta t. l. v Ljubljani pervo abiturijentsko veselico v gorenjih prostorih starega strelišča na korist(?) družbi „sv. Cirila in Metoda“ in „Narodni šoli.“ — Če bodeta pobožna mniha, svetnika in preslavna slovanska škofa kaj zelo vesela take abiturijentske mešane veselice, naj sodi, komur je dan dar prevdarka.

Izmed mladenčev dijaške hiše (okoli 120) jih je naj več a večina pošteno izdelala; njih 6 iz srednjih šol, redno podpiranih, je odličnjakov, in tudi nekaj po nekoliko podpiranih. Kacih 5 jih gre v bogoslovje; kolikor se vé dozdaj, in med novomašniki je precejšno število tacih, ki so bili naši družbeniki. — Hvala Bogu in dobrotnikom!

Iz Sarajeva, 14. jul. (Poterdilo.) Upravo sada primih od Vas for. 47 (78 intencij). — moram odmah na put radi sjemeništa. — Mi možemo primiti intencijah, makar tisuć i još više — odmah možem raspačati. — Za moje otsutnosti vse uredi g. Jagatić. Na vidjenje u Ljubljani! Z Bogom!

Dr. A. Jeglič.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Kapitelski † 3 gld. — Sv. Marjeta 3 gld. — Neimen. prijatelj 2 gld. — Č. g. duh. past. Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. župnik Klemen 7 gld. — E. regione „Virt. A. Muz“ 1 gld. — A. V. 1 gld., da naj bi se dijaki pri sv. maši njega (bolnega) spominjali. (Opom.: Po nepriliki nekoliko zakasnjeno; zdaj je pa tudi vse opravljeno. Vr.)

Za sv. Očeta: Neimen. 1 gld. — M. J. 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Fr. Perpar, župnik v Zagradcu.

Za bratovščino naše Gospe: J. Kavčič 1 gld.

Za kat. sinod: Č. g. žup. Ant. Klemen 5 gld.

Za gosp. Smrekarjeve sveče v prid misijonske hiše: Č. g. Ant. Klemen 25 gld.

Za vstanovitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“ nekdo 6 gld.

Odgovorni vrednik: Luka Jeran. — Tiskarji in založniki Jožef Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.